

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: J. N., nar. xx. x. xxxx, bytem R.

proti

žalované: Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy, se sídlem
Slezská 100/7, 120 00 Praha,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2020, č. j. SVS/2020/008344-G,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. 1. 2020, č. j. SVS/2020/008344-G (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo k jeho odvolání podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj ze dne 6. 12. 2019, č. j. SVS/2019/146979-P (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 1. 2. 2019, č. j. 1023552/18/240750521-405107 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“), a odvolání bylo zamítnuto. Rozhodnutím

správního orgánu I. stupně bylo ve smyslu zákona č. 246/1992 Sb., na ochranu zvířat proti týrání (dále též „zákon na ochranu zvířat proti týrání“), rozhodnuto 1. o žádosti žalobce ze dne 27. 11. 2018 o povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči (konkrétně 2 ks lvic *panthera leo*), a 2. o žádosti žalobce ze dne 28. 6. 2019 o prodloužení povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči (konkrétně 2 ks pum amerických *puma concolor*), takto: 1. Povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči, konkrétně 2 ks lvic (*panthera leo*) se neuděluje a žádost ze dne 27. 11. 2018 se zamítá, a 2. Povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči, konkrétně 2 ks pum amerických (*puma concolor*), se neprodlužuje a žádost ze dne 28. 6. 2019 se zamítá.

2. V dané věci již Krajský soud v Plzni jednou rozhodoval, když rozsudkem ze dne 18. 11. 2020, č. j. 77 A 85/2020-129, podanou žalobu zamítl. K žalobcově kasační stížnosti však Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek svým rozsudkem ze dne 27. 5. 2021, č. j. 7 As 392/2020-35, zrušil a věc vrátil Krajskému soudu k dalšímu řízení. Důvodem zrušení bylo Nejvyšším správním soudem identifikované procesní pochybení, které mělo spočívat v tom, že ačkoliv krajský soud výslovně jednal, jež se ve věci konalo dne 18. 11. 2020, nezrušil, v žalobci bylo vyvoláno očekávání, že zrušeno bude. Proto se k němu žalobce nedostavil a tím, že se jednání uskutečnilo, bylo dle Nejvyššího správního soudu porušeno žalobcovo právo na spravedlivý proces, konkrétně právo na osobní účast při jednání ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Krajský soud v Plzni tedy v dalším průběhu řízení znovu nařídil jednání ve věci a na něm dne 28. 7. 2021 znovu ve věci rozhodl.

Žaloba

3. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval průběh správního řízení. Následně uvedl, že zákon č. 246/1992 Sb., stanovuje, že žádost musí obsahovat identifikační údaje žadatele, místo chovu na území České republiky, druh a počet jedinců, stručný popis chovu a jeho vybavení a souhlas odpovědné osoby s prováděním kontroly chovaného jedince nebo skupiny druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči, míst a zařízení, v němž jsou tato zvířata chována, a prostor s chovem spojených, zejména prostor pro skladování krmiv, to vše na předepsaném tiskopise ve formě stanovené zákonem. Žádost byla zamítnuta z důvodu, že správnímu orgánu žalobce nepředložil kolaudační rozhodnutí staveb, ve kterých jsou předmětná zvířata chována. Žádný předpis však správnímu orgánu neumožňuje, aby tuto skutečnost zkoumal. Stejně tak mu žádný předpis neumožňuje, aby žalobci ukládal další podmínky nad rámec stanovený zákonem. Správní orgán toto oprávnění opírá o vlastní diskreční pravomoc, tj. možnost správního uvážení, avšak situace, kdy povinnosti žalobce rozšiřuje nad rámec zákona, nelze označit za správní uvážení. Správní orgán se tak dopustil dle žalobce bezprecedentního extenzivního výkladu práva.
4. Uvedené problematice se dle žalobce věnoval Ústavní soud ČR, a to např. v nálezu Pl. ÚS 31/13 ze dne 10. 7. 2014, ve kterém bylo řečeno, že *správní uvážení nesmí vést k nepodloženým rozhodnutím a nesmí vést k libovůli orgánů, které rozhodují v daňovém či jiném správním řízení. Již z jazykového výkladu je přitom jasné, že správní uvážení je úvahou, a nikoli naopak aplikací dispozic právních norem s kazuistickými hypotézami.* Správní orgány však v projednávané věci rozhodly v rozporu se zásadami správního práva, tj. v rozporu se zákazem zneužití správního uvážení, neboť neuskutečňovaly svou pravomoc v rozsahu, účelem a způsobem, k jakému jim ji zákon svěřil.
5. Žalobce dále uvedl, že v současné době probíhá novelizační proces zákona č. 246/1992 Sb., přičemž v návrhu pod bodem 28. je uveden pozměňovací návrh upravující § 13 odst. 6 [původně odst. 4 písm. f)], který nově stanovuje povinnost k žádosti o povolení chovu

zvířat vyžadujících zvláštní péči doložit i kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí pro stavbu pro chov zvířat vydané stavebním úřadem. Jelikož správní orgány musí o tomto legislativním procesu vědět, domnívá se žalobce, že postupují v rozporu se stávající právní úpravou vědomě, když svá rozhodnutí opírají o úpravu, která dosud neprošla legislativním procesem (pozn. soudu: návrh zákona byl v mezidobí schválen a publikován pod č. 501/2020 Sb., k tomu viz dále).

6. Žalobce má za to, že splnil veškeré nároky stanovené zákonem, avšak správní orgány tím, že postupovaly v rozporu s platnou právní úpravou a řídily se dosud neplatnou a neúčinnou právní úpravou, porušily zásadu předvídatelnosti práva.

Vyjádření žalované k žalobě

7. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na správnosti svých úvah a závěrů. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a obsahuje rozhodovací důvody. Žalovaná nesouhlasila s námitkou, že by se správní orgány dopustily bezprecedentního extenzivního výkladu práva. V souladu s § 13 odst. 7 zákona na ochranu týraných zvířat správní orgány neudělí povolení, nejsou-li splněny podmínky podle odst. 1 tohoto ustanovení. Správní orgán zjistil, že stavby, ve kterých jsou šelmy žalobce chovány, jsou nelegální, neoprávněné, tedy postaveny v rozporu s obecně závaznými normami občanského a stavebního práva a normami obecního úřadu obce s rozšířenou působností jako orgánu územního plánování. Správní orgán I. stupně shledal existenci veřejného zájmu na zajištění chovu zvířat způsobem, v prostředí a podmínkách, které vyžadují biologické potřeby, fyziologické funkce a zdravotní stav a předcházení poškození jejich zdraví, přičemž z odborného hlediska je také toho názoru, že chov šelem není v zastavených částech obcí s převahou bydlení vhodný a není tak ve veřejném zájmu. Dle žalované je správné provedení stavby základem pro úvahu, zda jsou zvířeti zajištěny přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb (§ 13 odst. 1 a § 13 odst. 7 citovaného zákona). Dokladem dodržení těchto podmínek pro chov zvířete tak může být dle žalované i kolaudační rozhodnutí, kolaudační souhlas nebo jiné rozhodnutí stavebního úřadu. Navíc v případě hrozby odstranění stavby, která existuje i v případě žalobce, lze tvrdit, že dodržení podmínek v souladu s § 13 zákona na ochranu zvířat proti týrání v žádném případě nemůže být zajištěno.
8. Žalovaná meze správního uvážení nepřekročila. Právo nelze vykládat izolovaně a bylo by zcela absurdní, kdyby správní orgán vydával kladná povolení k chovu zvířat v nelegálních stavbách, které mají být dle stavebního zákona odstraněny. O správnosti této úvahy svědčí dle žalované i stanovisko Veřejného ochránce práv (zpráva ze šetření č. j. KVOP-17090/2017), dle kterého: „...pokud tedy stavba, ve které má být v budoucnu chováno zvíře vyžadující zvláštní péči, není stavbou řádně povolenou, je nutné na ni hledět, jako by právně neexistovala a není možné ji nepovoleně užívat a uvádět ji v žádosti o povolení jako stavbu, na základě které budou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb zvířete. Pokud přece jen taková stavba v žádosti uvedena bude a veterinární správa v rámci součinnosti se stavební úřadem zjistí, že se jedná o stavbu nepovolenou, musí žádost zamítnout.“
9. V projednávané věci se rovněž nejedná o libovůli správních orgánů, neboť žalovaná v minulosti postupovala stejným způsobem i u jiných chovatelů zvířat vyžadujících zvláštní péči.
10. Argument žalobce ohledně připravované novelizaci je irelevantní, neboť i stávající znění

zákona stanoví, že povolení se neudělí, pokud nejsou splněny podmínky dle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, tedy nejsou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb zvířat tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete. Logickým úsudkem lze dojít k závěru, že v ilegálně provozované stavbě nemůže existovat tolerovatelný a zákonný stav této provozované činnosti.

11. Závěrem žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Jednání před soudem

12. Dne 28. 7. 2021 proběhlo ve věci jednání. Zástupce žalobce na něm jednak odkázal na žalobu a dále na zákon č. 501/2020 Sb., kterým byl novelizován zákon na ochranu zvířat proti týrání, přičemž citoval z důvodové zprávy k tomuto zákonu. Až tímto novelizačním zákonem bylo do ustanovení § 13 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání vloženo písm. f), které coby povinnou náležitost žádosti o povolení chovu druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči ustanovuje i kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí pro stavbu pro chov zvířat vydané stavebním úřadem. Jelikož v době, kdy bylo rozhodováno o žalobcových žádostech, nebylo toto ustanovení účinné, nebylo možno od žalobce ani kolaudační rozhodnutí či kolaudační souhlas vyžadovat. V tomto směru zástupce žalobce poukázal na ústavněprávní maximu, podle níž lze v České republice coby právním státě ukládat povinnosti toliko na základě zákona. V této souvislosti pak zástupce žalobce citací důvodové zprávy k zákonu č. 501/2020 Sb. zmínil, že i podle záměru zákonodárce nebude kolaudační souhlas či povolení vyžadováno v případech, kdy se nevydává nové rozhodnutí ve věci, tedy v případech, kdy se rozhoduje o prodloužení platnosti již vydaného rozhodnutí, což by byl i případ žalobce. Dále zástupce žalobce uvedl, že v žalobcově chovu proběhla dne 28. 4. 2020 kontrola Krajské veterinární správy Státní veterinární správy pro Plzeňský kraj, z jejichž výsledků vyplývá, že byl shledán výživný a zdravotní stav zvířat bez závad, podmínky chovu byly hodnoceny jako odpovídající podmínkám doporučení Ústřední komise pro ochranu zvířat a že kontrolující správní úřad nemá ke zjištěným podmínkám chovu námitek. Žalobcem chovaným zvířatům tedy žádné týrání nehrozí. Ve věci povolení, resp. prodloužení povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči podal žalobce návrh na obnovu řízení, který byl ovšem žalovanou zamítnut a žalobce proti tomuto rozhodnutí brojí u Ministerstva zemědělství.
13. Zástupce žalované během jednání odkázal na vyjádření žalované založené ve spise a konstatoval, že se žalovaná po odborné i právní stránce plně ztotožňuje se závěry, ke kterým ve svém předchozím rozsudku dospěl Krajský soud v Plzni. Zdůraznil, že žalovaná při svém rozhodování vycházela z potřeby ochrany veřejného zájmu, který je obecně vyjádřen v § 2 odst. 4 správního řádu, speciálně se ale projevuje i v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. K poukazu zástupce žalobce na výsledky provedené kontroly uvedl, že závěry, k nimž správní orgány obou stupňů dospěly v projednávané věci, nejsou podloženy obavou z toho, že by zvířata v žalobcově chovu čelila týrání ze strany žalobce, ale tím, že jsou chována v ubikacích, která *de iure* neexistují, neboť nebyly zkolaudovány a může být nařízeno jejich odstranění. Nejde tedy o to, že by správní orgány požadovaly kolaudační rozhodnutí či souhlas coby povinnou náležitost žádosti o povolení chovu či prodloužení chovu zvířat vyžadujících zvláštní péči, ale jde o výklad požadavku obsaženého v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, podle něhož mj.: „Každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických

funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat.“, jak ostatně uvedl krajský soud již ve svém předchozím rozsudku.

Posouzení věci krajským soudem

14. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
15. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
16. Soud vycházel z následující právní úpravy.
17. Podle § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání: *„Každý je povinen zabezpečit zvířeti v zájmovém chovu přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb tak, aby nedocházelo k bolesti, utrpení nebo poškození zdraví zvířete, a učinit opatření proti úniku zvířat. Zvíře nesmí být chováno jako zvíře v zájmovém chovu, jestliže nejsou zabezpečeny přiměřené podmínky pro zachování jeho fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb nebo jestliže se zvíře nemůže adaptovat, přestože tyto podmínky zabezpečeny jsou.“*
18. Dle § 13 odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání: *„Chovatelem druhu zvířete vyžadujícího zvláštní péči může být fyzická osoba starší 18 let nebo právnická osoba; je-li chovatelem takového zvířete právnická osoba, musí stanovit osobu starší 18 let, již bude svěřena péče o zvíře. Nejde-li o chov zvířat v zoologických zahradách a záchranných stanicích, nebo o chov loveckých dravců držených podle zákona o myslivosti, je k chovu zvířete vyžadujícího zvláštní péči potřeba povolení krajské veterinární správy příslušné podle místa chovu zvířete.“*
19. Podle § 13 odst. 7 zákona na ochranu zvířat proti týrání: *„Krajská veterinární správa neudělí povolení podle odstavce 5, nejsou-li dodrženy podmínky podle odstavce 1. Krajská veterinární správa v povolení podle odstavce 5 stanoví maximální počty zvířat, které je možno chovat ve vybavení uvedeném v žádosti podle odstavce 6 písm. c). Krajská veterinární správa může rozhodnutím povolení změnit nebo odejmout, jestliže se změnilo nebo zaniklo podmínky, za jakých bylo uděleno. Povolení k chovu druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči se vydává na tři roky a může být na písemnou žádost prodlouženo. Krajská veterinární správa, která povolení vydala, je povinná alespoň jednou za rok provádět dozor nad dodržováním podmínek chovu. Záznamy o provedené kontrole uchová po dobu pěti let.“*
20. V projednávané věci byl v žalobě uplatněn jeden žalobní bod týkající se nesprávného právního posouzení věci. Obecně vzato možno konstatovat, že nesprávné právní posouzení se může vyskytovat v zásadě ve třech formách. Předně může jít o situaci, kdy správní orgán na zjištěný skutkový stav aplikuje jinou právní normu, než kterou aplikovat měl. Další formou nesprávného právního posouzení je situace, v níž správní orgán naopak neaplikuje tu právní normu, kterou aplikovat ve skutečnosti měl. Konečně se může toto pochybení správního orgánu spočívat v tom, že správní orgán sice zvolí a aplikuje správnou právní normu, ale chybně ji vyloží. K těmto třem eventualitám srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2009, č. j. 7 Afs 1/2009-48. Ze shora rekapitulovaného obsahu žaloby je patrné, že žalobce namítal nesprávné právní posouzení právě v posledně jmenované formě, neboť netvrdil, že by správními orgány aplikovaná ustanovení § 13 odst. 1, respektive § 13 odst. 7 zákona na ochranu zvířat proti týrání, byla zvolena nesprávně, popřípadě že by snad na projednávaný případ tato ustanovení vůbec nedopadala. Naopak,

žalobce namítal, že správní orgány nesprávně aplikovaly § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání s tím, že on splnil všechny požadavky, které toto ustanovení klade, aby mohlo být jeho žádostem vyhověno, ale správní orgány vyžadovaly splnění i podmínek dalších, které v tomto ustanovení upraveny nejsou, konkrétně rozhodnutí o kolaudaci či kolaudační souhlas ke stavbám, ve kterých mají být zvířata vyžadující zvláštní péči chována.

21. Klíčovou otázkou nastolenou žalobou tedy je, zda je orgán Státní veterinární správy v konkrétním případě oprávněn založit své zamítavé rozhodnutí o žádostech o povolení chovu zvířat vyžadujících zvláštní péči, resp. o prodloužení doby tohoto povolení, i na tom, zda jsou řádně zkolaudovány stavby a výběhy pro tato zvířata.
22. V dané věci je třeba přisvědčit žalobci potud, že zákon o ochraně zvířat proti týrání vskutku v době rozhodné z hlediska přezkumné činnosti soudu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) neobsahoval povinnost, aby byl k žádosti o povolení chovu zvířete vyžadujícího zvláštní péči dokládán i kolaudační souhlas nebo kolaudační rozhodnutí stavebního úřadu pro stavbu určenou pro chov těchto zvířat. Vyplývá to zjevně z § 13 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání, který v rozhodném znění pro projednávaný případ mezi povinné obsahové náležitosti této žádosti řadí identifikační údaje žadatele a místo chovu na území České republiky, druh a počet chovaných jedinců, stručný popis chovu a jeho vybavení, souhlas odpovědné osoby s prováděním kontroly chovaného jedince nebo skupiny druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči, míst a zařízení, v němž jsou tato zvířata chována, a prostor s chovem spojených, zejména prostor pro skladování krmiv. Skutečnost, že po novelizaci zákona na ochranu zvířat proti týrání je v ustanovení § 13 odst. 6 zákona na ochranu zvířat proti týrání zakotvena další povinná součást příslušné žádosti v podobě kolaudačního souhlasu či kolaudačního rozhodnutí stavebního úřadu pro stavbu určenou pro chov zvířat vyžadujících zvláštní péči, není v tomto případě rozhodující, neboť soudní přezkum rozhodnutí správních orgánů se podle § 75 odst. 1 s. ř. s. upíná ke skutkovému i právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Pro rozhodování správního orgánu je pak rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 165/2018-40). Je totiž sice pravdou, že správní řád výslovně ustanovení, které by tuto zásadu zakotvovalo, neobsahuje, lze ji však ze správního řádu nepochybně dovodit, zejména s přihlédnutím např. k § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). Rozhodování správního orgánu podle skutkového stavu v době vydání rozhodnutí tedy vyplývá přímo z povahy správního řízení, které směřuje k vydání konstitutivního správního rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 68/2008 - 126, zejména body 36 a 37). Teprve právní mocí takového rozhodnutí vzniká, mění se či zaniká právo a povinnost. Tento postup je brán jako samozřejmý a zavedený v historii správního řízení (např. již rozhodnutí prvorepublikového Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 1925, sp. zn. 8179/25, Boh. A. č. 5975/26). Správní orgány tedy nemohly vycházet z právní úpravy dosud neúčinné, ba dokonce dosud ani neschválené, tedy neplatné, a vyžadovat předložení kolaudačního rozhodnutí či kolaudačního souhlasu k těmto stavbám coby zákonem předepsanou přílohu žádosti o povolení chovu zvířat vyžadujících zvláštní péči či o jeho prodloužení.
23. Uvedený dílčí závěr, podle něhož není součástí žádosti o vydání povolení k chodu zvířete vyžadujícího zvláštní péči i kolaudační rozhodnutí či kolaudační souhlas stavebního úřadu pro stavbu určenou pro chov těchto zvířat, však automaticky neznamená, že není

v konkrétní věci nutno přihlížet k tomu, zda prostory pro chov těchto zvířat odpovídají předpokladům, které je na ně nutno klást z hlediska obecné povinnosti vytvářet těmto zvířatům přiměřené podmínky pro zachování jejich fyziologických funkcí a zajištění jeho biologických potřeb, jak je zakotvena ve shora citovaném § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání.

24. To platí tím spíše tehdy, je-li právní stav těchto staveb natolik labilní, že je vedeno řízení o jejich odstranění, resp. že se jejich vlastníku nepodařilo dosáhnout jejich dodatečného povolení ve smyslu § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona. Jednou z podmínek dodatečného povolení upravené v citovaném ustanovení stavebního zákona je i to, že příslušná stavba není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací [§ 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona]. Právě k tomu ale došlo v projednávaném případě, v němž rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 19. 8. 2019, č. j. PK-RR/2154/19, bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 15. 5. 2019, č. j. MeRo/4164/OST/19, sp. zn. MeRo/4628/OST/18 Bas, kterým byla zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení stavby „stavby pro chov šelem (dvě pumy a lvice)“ na pozemku st. p. č. X, X, parc. č. X v k. ú. Rokycany. Důvodem tohoto rozhodnutí bylo negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování, podle něhož není předmětná stavba v souladu s územně plánovací dokumentací. Jinými slovy řečeno, v době rozhodování o žalobcových žádostech tato stavba právně neexistovala, byla nelegální. Ostatně, přestože žalobce již v průběhu správního řízení v rámci svého vyjádření k vyrozumění o pokračování správního řízení ze dne 24. 10. 2019 avizoval, že bude i nadále usilovat o dodatečné povolení uvedené stavby, nevyplývá ani ze správního ani ze soudního spisu, že by se tato snaha jakkoli materializovala v rozhodnutí o jejím dodatečném povolení, ani v rámci jednání před soudem žalobce netvrdil, že by předmětné stavby byly následně dodatečně povoleny. Na těchto závěrech pak nic nemění poukazy zástupce žalobce, že fakticky se jedná o stavby staré 90 let, které byly jen drobně upraveny pro chov zvířat. Nebylo věcí žalované ani správního orgánu I. stupně, aby samy přezkoumávaly rozhodnutí příslušných správních orgánů, kterými byla pravomocně zamítnuta žalobcova žádost o dodatečné povolení této stavby z toho hlediska, zda tyto stavby toto dodatečné povolení vůbec vyžadovaly čili nic.
25. Není přitom vůbec bez relevance, že šelmy, o povolení jejichž chovu se žalobci jednalo, jsou vyhláškou č. 411/2008 Sb., o stanovení druhů zvířat vyžadujících zvláštní péči, řazeny právě mezi zvířata vyžadujících zvláštní péči [§ 2 odst. 3 písm. b) citované vyhlášky]. Právě pro chov těchto zvířat stanoví zákon na ochranu zvířat podmínku spočívající v jeho povolení, která se na zájmový chov jiných zvířat nevztahuje, což plyne z § 13 odst. 5 zákona na ochranu zvířat proti týrání. V řízení o vydání tohoto povolení se ověřuje splnění předpokladů stanovených v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání, jak vyplývá z § 13 odst. 7 tohoto zákona *a contrario*; podle tohoto ustanovení totiž krajská veterinární správa povolení nevydává, nejsou-li podmínky stanovené v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání splněny. Zákon tím nepochybně vyjadřuje především zvýšený zájem na péči o tato zvířata, a to jednak z pohledu welfare samotných zvířat vyžadujících zvláštní péči, ale nepochybně i z ohledu ochrany okolí před potenciálně negativním působením těchto zvířat, došlo-li by k jejich útěku apod.
26. Tyto zájmy je pak potřeba zohlednit i v rámci výkladu neurčitého právního pojmu „přiměřené podmínky pro zachování fyziologických funkcí a zajištění biologických potřeb zvířete“ obsaženého v § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. V rovině obecné je třeba vycházet z toho, že neurčitý právní pojem zahrnuje jevy nebo skutečnosti obsahově

nejasné, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit např. v závislosti na místě a času či dalších skutkových okolnostech provázejících aplikaci normy. Při interpretaci neurčitěho právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitěho neurčitěho pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeněho rozsahem neurčitěho pojmu zařadit (dle rozsudku Nejvyššěho správního soudu ze dne 16. 2. 2007, č. j. 5 As 32/2007-83, č. 2362/2011 Sb. NSS).

27. Na základě shora popsané úvahy je pak soud přesvědčen, že správní orgány obou stupňů provedly logický a věcně správný výklad uvedeněho neurčitěho právního pojmu, když do své úvahy vzaly právě i specifické okolnosti daněho případu a dovodily, že není možno povolit chov dvou lvic a dvou pum americkěh za situace, kdy stavba ubikací a výběhu, kterými pro ně žalobce disponuje, není veřejnoprávně povolena, potažmo žádost o její dodatečné povolení byla pravomocně zamítnuta. Soud se správními orgány souhlasí, že za daněh skutkověh a právněh okolnostěh není možno uzavřít, že prostřednictvím takové stavby jsou dány předpoklady pro zajištění přiměřeněh podmínek pro chov uvedeněh šelem, jak požaduje § 13 odst. 1 zákona na ochranu zvířat proti týrání. Nejsou-li naplněny podmínky stanovené v tomto ustanovení, pak z § 13 odst. 7 zákona na ochranu zvířat proti týrání vyplývá, že je nutné žádost o povolení chovu zvířete vyžadujícího zvláštní péči (případně žádost o prodloužení doby platnosti tohoto povolení) zamítnout. To se stalo i v projednávaném případě a soud konstatuje, že se tak stalo správně.
28. Shora uvedeně je tedy možno shrnout, že správní orgány nepochybily ve výkladu předmětněh ustanovení zákona na ochranu zvířat proti týrání. Výklad, který v projednávané věci zaujaly, je naopak správný a odpovídá specifickém okolnostem daněho případu, v němž není možno vyloučit, že dojde k rozhodnutí o odstranění staveb, ve kterěh mají být zvířata vyžadující zvláštní péči žalobcem chována, neboť se jedná o stavby nelegální odporující svým účelem územně plánovací dokumentaci.
29. Nad rámec uvedeněho soud ještě konstatuje, že žalobcův odkaz na nález Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13, je pro projednávanou věc zcela nepřipadný, neboť se týká návrhu na zrušení ustanovení § 35ba odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daněh z příjmů, ve znění zákona č. 500/2012 Sb. Žalobcem uvedená citace právního názoru vztahujícího se k správnímu uvážení se v něm vůbec nevyskytuje. I kdyby tomu však tak bylo, je nutno přihlédnout k tomu, že v této věci se vůbec nejednalo o užití správního uvážení, ale o výklad neurčitěho právního pojmu. Ten, jak už soud shora konstatoval, provedly správní orgány v projednávané věci řádně.
30. Soud tedy konstatuje, že žalobu neshledal důvodnou. Jako takovou ji postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. K důkazním návrhům, které žalobce v průběhu řízení uplatnil a soud jejich provedení zamítl, konstatuje toliko to, že důkazní návrhy na čtení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobcova odvolání a napadeněho rozhodnutí považoval za nadbytečné, neboť tyto listiny jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí. Žalobce dále navrhoval slyšení svědkyně PhDr. T. H.. Tento důkazní návrh byl zdůvodněn jen tím, že navrhovaná svědkyně je velmi dobře obeznámena se všemi podstatnýmí skutečnostmi projednávaněho případu a byla přítomna většině místněh šetření. Z takového důkazního návrhu však vůbec není zřejmé, k jakému žalobcovu tvrzení měla svědkyně vypovídat, jaké tvrzení tedy mělo být jejím slyšením prokazováno. Nejednalo se tedy o způsobilý důkazní

návrh, který se vždy musí upínat k určitému konkrétnímu tvrzení, jež jím má být prokázáno. S ohledem na shora uvedené důvody, které soud vedly k zamítavému rozsudku o podané žalobě, pak ani z pohledu soudu nevyvstala potřeba jakkoli dále objasňovat skutkový stav věci v tom směru, že by nějaká podstatná skutečnost, o níž se tento rozsudek věcně opírá, zůstala mezi účastníky sporná, nebo že by bylo potřeba rekonstruovat průběh některého místního šetření či jeho závěry. Z tohoto pohledu byl pak tento důkazní návrh také nadbytečný. Soud pak neprovedl ani důkaz protokolem o kontrole Krajské veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 6. 5. 2020, rozhodnutí, Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 23. 6. 2021 ani odvoláním žalobce proti tomuto rozhodnutí. Jedná se totiž o listiny vztahující se k jinému správnímu řízení, totiž k řízení, ve kterém žalobce žádal o obnovu řízení ve věci povolení, resp. prodloužení povolení chovu druhu zvířat vyžadujících zvláštní péči; přestože tyto listiny z tohoto důvodu mají určitý vztah k předmětu tohoto řízení, nejsou způsobilé s ohledem na závěry, ke kterým soud v projednávané věci dospěl, jakkoli ovlivnit rozhodnutí ve věci. Žalobce těmito důkazy chtěl prokázat, že jim chovaným zvířatům nehrozí nebezpečí týrání, což ovšem není důvod, pro který byly správními orgány obou stupňů jeho žádosti o povolení, resp. prodloužení povolení chovu druhu zvířat vyžadujícího zvláštní péči zamítnuty. Konečně soud neprovedl ani důkaz zákonem č. 501/2020 Sb., ani důvodovou zprávou k němu, neboť těmito listinami se důkaz neprovádí.

Náklady řízení

32. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož by měl právo na plnou náhradu nákladů řízení procesně plně úspěšná žalovaná. Jelikož jí však nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, rozhodl soud tak, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. července 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu